

Р І П К А

Казка Івана Франка з малюнками Олени Кульчицької.

I
P-232 | И 34 313

Львівська бібліотека
АН УРСР

2454

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И- 34 313

I
P-232

Був собі дід Андрушка, а в нього баба Марушка, а в баби дочечка Мінка, а в дочки собачка Хвінка, а в собачки товаришка киця Варварка, а в киці годованка мишка Сіроманка.

Раз весною взяв дід рискаль та мотику, скопав у городі грядку велику, гноєм трохи попринадив, грабельками підгромадив,

зробив пальцем дірку та й посадив ріпку. Працював дід не марно: зійшла ріпка гарно. Що день

ішов дід у город, набравши води повен рот, свою ріпку підливав, їй до життя охоти додавав.

Росла дідова ріпка, росла! Зразу така як мишка була, потому як кулак, потому як буряк, потому як два, а на кінці стала така, як дідова голова.

Тішиться дід, аж не знає, де стати.
— „Час, — каже, — нашу ріпку рвати!“

Пішов він у город — гуп, гуп! Узяв ріпку за зелений чуб; тягне руками, уперся ногами, до-

буває сил усіх, сопе як ковальський міх; мучився —
потів увесь день, а ріпка сидить у землі,
як пень.

Кличе дід бабу Марушку: „Ходи, бабусю,
не лежи, мені ріпку
вирвати поможи!“

Пішли вони у го-
род — гуп, гуп!
Взяв дід ріпку за
чуб, баба діда за плече — тяг-
нуть аж піт тече! Смикає дід
ріпку за чівку, смикає баба діда за обшивку, працюють

руками, упіраються ногами; промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

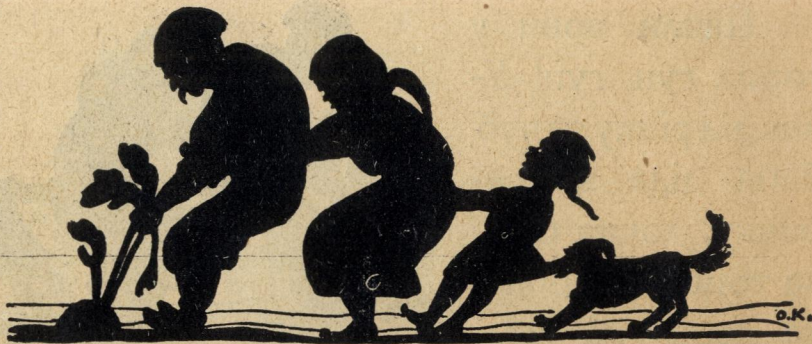
Кличуть вони дочку Мінку: „Ходи, доню, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!“ Пішли вони у город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку; тягнуть ру-

ками, упіраються ногами; промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличуть вони собачку Хвінку: „Ходи, Хвіночко, не лежи,
нам ріпку вирвати
поможи!“

Пішли вони у
город — гуп, гуп!
Узяв дід ріпку за
чуб, баба діда за
обшивку, дочка ба-
бу за запаску, со-
бачка дочку за спід-

ничку; промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як
пень.

Кличуть вони кицю Варварку: „Ходи Варварко, не лежи,
нам ріпку вирвати поможи!“

Пішли вони у
город гуп, гуп! У-
зяв дід ріпку зачуб,
баба діда за со-
рочку, дочка бабу
за торочку, собач-
ка дочку за спід-

ничку, киця собачку за хвостик. Тягнуть і руками і зубами,
упіраються ногами, промучилися увесь день, а ріпка сидить
у землі, як пень.

Кличуть вони мишку Сіроманку: „Ходи, Сірочко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!“

Пішли вони у
город — гуп, гуп!
Узяв дід ріпку за
чуб, баба діда за
сорочку, дочка ба-
бу за торочку, со-
бачка дочку за
спідничку, киця

собачку за хвостик, мишка кицю за лапку — як потягли,
як потягли, як потягли, та й покотились.

Упала ріпка
на діда Андруш-
ку, дід на ба-
бу Марушку, ба-
бана дочку Мін-
ку, дочка на со-
бачку Хвінку,
собачка на кицю Варварку, а мишка — шусть у шпарку.

Друкарня ОО. Василян у Жовкві.

34.313

$\phi \frac{I}{p-232}$

И. 34. 313

Ф $\frac{\text{I}}{\text{Р-232}}$

